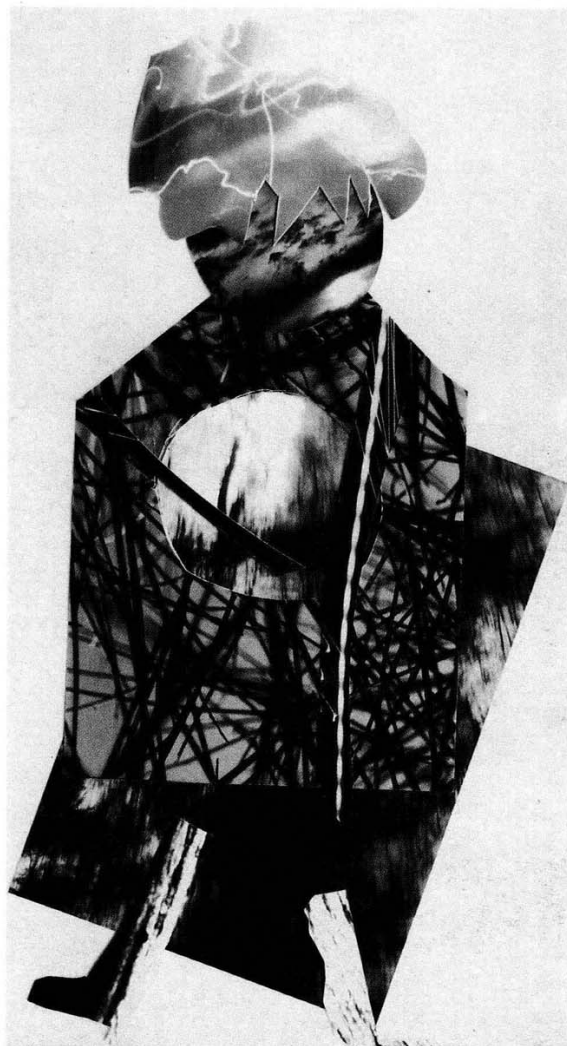

φύλλα
για τη

ΓΡΑΦΗ ΜΕ ΦΩΣ

1

Έκδοση
ΠΙΛΟΤΟΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΓΡΑΦΗ ΜΕ ΦΩΣ

Τεύχος πρώτο δοκιμαστικό
Νοέμβριος 1994

Δίμηνη περιοδική έκδοση
για τη φωτογραφία

Η σύνταξη της ύλης
και η επιμέλεια του
περιοδικού ανήκουν στην

Φωτογραφική Ομάδα Τριανδρίας

Μακρυγιάννη 14, 553 37,
Τριανδρία, Τηλ.: 930840

Έκδοση

ΠΛΟΥΤΟΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Αγγελάκη 11 54621 Θεσσαλονίκη
τηλ. 272090 fax 264 017

Διευθυντής

Βασίλης Καρκατσέλης

Art Director

Ράνια Κοκκινίδου

Συντακτική επιτροπή

Βίκυ Κοτρίκλα, Αργύρης Λιαπόπουλος,
Λουκάς Κόνιας, Ράνια Κοκκινίδου,
Φώτης Παλαιολόγος

Φιλμ

ACT - Λαγκαδά 21
Θεσσαλονίκη τηλ. 517457

Παραγωγή εντύπου - Βιβλιοδεσία

Γραφικές Τέχνες
"Σχήμα & Χρώμα"

Η ΓΡΑΦΗ ΜΕ ΦΩΣ

κυκλοφορεί σε 1.500 αντίτυπα
και διανέμεται από επιλεγμένους χώρους
ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1

EDITORIAL

ή ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΛΛΟΥ ΤΥΠΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Πάει κάμποσος καιρός τώρα που η ζωή στο βάλτο άλλαξε. Κάτι μοιάζει να κουνιέται. Τα ψιλά λιγνόκορμα χόρτα ένας δυνατός αγέρας σαρώνει. Ο πόνος κυριαρχεί στο τοπίο. Τα πετούμενα οσμίζονται κάτι διαφορετικό και φεύγουν παραχωρώντας το πεδίο στα κοράκια. Τα νερά μία κρυφή δύναμη αναστατώνει και κανείς δε ξέρει αν οι φυσαλίδες που φτάνουν στην επιφάνεια είναι μεθάνιο απ' τη σαπίλα, ή αναπνοή ενός τεράστιου δράκου φύλακα ή ενός τέρατος ή, ο προάγγελος της έκρηξης ενός ηφαιστείου.

Πάντως κάτι κουνιέται.

Τα παλιά μαγαζάκια κλείνουν, τα σωματεία πάνε, τα ειδικά έντυπα το ρίξαν στο κυνήγι του καταναλωτή, η πρώην 'καλλιτεχνική' φωτογραφία έσβησε, νέοι διεκδικούν το στερέωμα.

Ασε που γεμίσαμε προφέσορες της Φωτογραφικής Τέχνης.

Ίσως φταίει που αυτό το ανακάτεμα των πεθαμένων λικέρ έφερε τη φωτογραφία ξανά στη μόδα.

Μόδα. Ίσως αυτό είναι και τίποτε άλλο, και πρόχειρη κονόμα.

Και η τέχνη;

Η καλλιτεχνική Πρόθεση, Δράση και Αποτέλεσμα;

Εμείς πάντως γι' αυτό θα μιλάμε. Μας ενδιαφέρει μόνο ό,τι γίνεται με πρόθεση να κάνει Τέχνη, γιατί

το έντυπο αυτό έχει ένα και μοναδικό στόχο, να γίνει βήμα της πρωτοπορίας σε κάθε τι που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ότι διευρύνει τα όρια αυτού που ονομάζουμε φωτογραφία, δηλαδή γραφή με φως.

Ελπίζουμε να το πετύχει

α. Με τη δημοσίευση κειμένων που κινούνται στους παραπάνω άξονες (πρωτότυπα ή εξ' αντιγραφής) με σκοπό τη δημιουργία ενός διαλόγου.

β. Τη δημοσίευση φωτογραφιών (άριστες εκτυπώσεις) των μελών της ομάδας, αλλά και τρίτων, κάθε φορά και όπου κρίνεται απαραίτητο ή άξιο μνείας.

γ. Με τη μη δημοσίευση τεχνικών θεμάτων και μαθημάτων για τους αιώνια αρχάριους.
δ. Με την κατάργηση της αμεροληψίας, ίσως γιατί μόνο αυτό χρειάζεται πλέον. Η κατάργηση δηλαδή των ίσων αποστάσεων, η απόρριψη των ανόητων "φωτογραφιών".
Θα προβάλλουμε τη δική μας εικόνα ενάντια στον κυρίαρχο αλλοτριωτικό μηχανισμό ισοπέδωσης των συνειδήσεων, των περιοδικών μαζικής αποπληροφόρησης.
Θα δείξουμε ότι υπάρχει και άλλη φωτογραφία έξω από αυτή που προβάλλεται από τα δίκτυα της μαζικής κουλτούρας.
Θα θεμελιώσουμε στην κοινωνία το πιστεύω μας ότι "η φωτογραφία είναι τέχνη" που κάλλιστα μπορεί να διευρύνει τα όρια της ατομικής και κοινωνικής συνείδησης, ως ένα από τα μέσα διερεύνησης της γύρω και εντός μας πραγματικότητας, είτε μέσα είτε έξω από τις υπάρχουσες δομές και κανόνες.
Θα προωθήσουμε την έρευνα αναζητώντας την άλλη γραφή, τον άλλο λόγο για την εικόνα.
Σε μας θα έχουν θέση μόνο οι δημιουργοί. Δε σημαίνει όμως ότι για την πραγμάτωση των παραπάνω αποκλείονται και όσοι, εκ των πραγμάτων, από αγάπη για το αντικείμενο θέλουν να σταθούν δίπλα τους. Θα είμαστε πάντα ανοικτοί σε όποιον θελήσει να δεχτεί αυστηρή κριτική της ομάδας και τους σκληρούς όρους της ομαδικής ελευθερίας, της συστηματικής άσκησης και προσήλωσης στην επιδίωξη της τελειότητας ή τουλάχιστον της δικής μας αρμονίας. Η κοινή εργασία για μας έχει ιδιαίτερη βαρύτητα. Αποτελεί το δοχείο όπου τα διάφορα μέταλλα φτιάχνουν το νέο κράμα, πιο σύνθετο και πιο γερό, γεμάτο με νέες δυναμικές που στηρίζονται στη συνύπαρξη. Η τέλεια αρμονία θα προκύψει σύντομα. Γι αυτό ο καθένας από μας θα κρατήσει την ατομικότητά του.
Γιατί η ορχήστρα χρειάζεται σολίστες.
Γιατί οι σολίστες έχουν ανάγκη την ορχήστρα.
Γιατί η φωτογραφία στη Θεσσαλονίκη δεν είναι μία χαμένη υπόθεση.

Οκτώβριος 1994

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ

1985 - 87 Η Φ.Ο.Τ. γεννήθηκε από μια ιδέα του Βασίλη Καρκατσέλη το 1985. Σαν όλα τα νεογέννητα, δύσκολη και προβληματική η ανατροφή της. Οικονομικά δε, έρημος. Η ομάδα παρ' όλες τις δυσκολίες κατορθώνει να επιβιώσει αυτήν τη δύσκολη περίοδο. Οι συνθήκες πρωτόγονες. Λίγο απέχει από το Κρυφό Σχολειό καθώς τα μαθήματα και οι συγκεντρώσεις γίνονται σε σπίτια μελών, σε καφενεία, σε ταβέρνες και σε άλλους παρεμφερείς 'ιδανικούς' χώρους για την ανάπτυξη της φωτογραφίας. Σιγά - σιγά δημιουργείται ο πρώτος πυρήνας μαθητών που, έχοντας μια σχετική γνώση και ευχέρεια στον σκοτεινό θάλαμο και με τη συνεχή παρέμβαση και καθοδήγηση από το δάσκαλο σε θέματα αισθητικής, αρχίζει να παρουσιάζει αξιόλογα αποτελέσματα.

1988 - 89 Τελειώνει η περιπλάνηση. Η Φ.Ο.Τ. παύει να διάγει βίο νομαδικό. Παραχωρείται από το δήμο Τριανδρίας χώρος στο παλιό Πνευματικό του Κέντρο της οδού Καπετάν Αγρα. Το 1989 παραχωρείται χώρος στο νέο Πνευματικό Κέντρο, χώρος σαφώς καλύτερος, που επιτρέπει τη δημιουργία δύο σκοτεινών θαλάμων και αίθουσας διδασκαλίας. Ταυτόχρονα αρχίζει μια συνεργασία με το δήμο βοηθώντας στην εικονογράφηση εντύπων του και συμμετέχοντας στις καλλιτεχνικές του εκδηλώσεις. Παράλληλα, οι μαθητές αρχίζουν να λαμβάνουν μέρος σε διαγωνισμούς περιοδικών, φορέων, συλλόγων, με επιτυχία. Και σαν επιστέγασμα αυτής της προσπάθειας, έρχεται η πρώτη ομαδική έκθεση εκτός Τριανδρίας, τον Ιούνιο του 1989 στις πολιτιστικές εκδηλώσεις του Εξωραϊστικού Συλλόγου Κατοίκων Καλαμαριάς στο Πάρκο Χαμένων Πατρίδων.

1990 Είναι η χρονιά της συγκομιδής. Τόσα χρόνια προσπάθειας αποδίδουν καρπούς τόσο στον καλλιτεχνικό όσο και στον οργανωτικό τομέα. Τα τμήματα της ομάδας γίνονται δύο, αρχαρίων και προχωρημένων. Τίθεται σαν ιδεολογική βάση της ομάδας η λατρεία του Δωδεκάθεου. Όλα τα κινήματα, τα ρεύματα, οι σχολές, οι τεχνικές και τεχνοτροπίες είναι ευπρόσδεκτα και αντικείμενα προς μελέτη. Η στείρα και φανατική λατρεία του ενός, αποφεύγεται επιμελώς. Αρχίζει μια προσπάθεια με εκθέσεις, προβολές και ομιλίες για την εδραίωση της φωτογραφίας ως νέου τρόπου έκφρασης. Λαμβάνει μέρος σε εκδηλώσεις της πόλης μας και αρχίζει να παρουσιάζει δουλειά της σε αίθουσες εκτός Τριανδρίας. Ο απολογισμός της χρονιάς μας δίνει τρεις ομαδικές και μία ατομική έκθεση.

1991 - 95 Και εγένετο το φώς. Η τετραετία των έργων, της ευθύνης, της δουλειάς όπως θα έλεγαν πολίτικοι άνδρες της σήμερον. Η ομαδική και ατομική δημιουργία, θυσία στο βωμό του Daguerre. Τα τμήματα είναι πάντα δύο, η προσέλευση νέων μελών εντυπωσιακή (102 μέλη), Ο Βασίλης Καρκατσέλης πάντα ακούραστος, η οργάνωση ικανοποιητική. Αρχίζουν να διακρίνονται στο βάθος του ορίζοντα οι πρώτες ολοκληρωμένες δουλειές των μαθητών. Το περιεχόμενο των μαθημάτων, κόλαση και παράδεισος, Αναλύσεις επί αναλύσεων, συζητήσεις ατέλειωτες, αντιρρήσεις και ταυτόχρονα πολλή δουλειά, επισκέψεις σε όλες τις φωτογραφικές εκθέσεις, συνεχής μελέτη της τέχνης (και όχι μόνο της φωτογραφικής). Και ξανά αντιρρήσεις, συζητήσεις, ψηφοφορίες. Η έννοια της πειθαρχημένης ομάδας άγνωστη. Ο καθείς έχει προσωπική άποψη επί παντός επιστητού. Αλλά όλοι δουλεύουν μέσα στην ομάδα με ζήλο και θέτοντας υψηλούς στόχους.

Η Φ.Ο.Τ. συμμετέχει πλέον ενεργά σε όλα τα φωτογραφικά δρώμενα της πόλης μας. Οι αίθουσες τέχνης της Θεσσαλονίκης φιλοξενούν συχνά εκθέσεις της. Η ποιότητα των παρουσιαζόμενων εργασιών βελτιώνεται συνεχώς και η παρουσίασή τους γίνεται όσο το δυνατό πιο άρτια, συνοδευόμενη από καταλόγους και αφίσες. Σε αυτά τα τέσσερα χρόνια η Φ.Ο.Τ. έχει να επιδείξει 35 ομαδικές εκθέσεις, 9 ατομικές, 5 συμμετοχές στη Φωτογραφική Συγκυρία (3 ατομικές και 2 ομαδικές), συνεχή συμμετοχή στις εκδηλώσεις του Δήμου Θεσσαλονίκης και άλλων περιφερειακών Δήμων. Ευαισθητοποιημένη σε θέματα που αφορούν το περιβάλλον και τον άνθρωπο, δίνει το παρών σε όλες τις εκδηλώσεις που λαμβάνουν χώρα στην πόλη μας (διάσωση Παλιάς Παραλίας, ημέρα Δασοπροστασίας, ημέρα Εθελοντισμού κ.λπ.)

Η συνεχής αυτή παρουσία δημιουργεί ένα κλίμα ιδιαίτερα αποδοτικό για την ομάδα. Οι αρχάριοι θέλουν να γίνουν προχωρημένοι, οι προχωρημένοι ν' ασχοληθούν περισσότερο με την τέχνη.

Σε κάθε αρχή νέας περιόδου τίθενται ξανά διάφοροι στόχοι. Πάλι η ίδια διαδικασία των συζητήσεων, αντιρρήσεων και μελέτης. Όλοι δουλεύουν ελεύθερα, πραγματεύονται ό,τι θέμα θέλουν. Γυμνά και Αγιο Ορος, Σούπερμαν και Καραγκιόζης. Διαπιστώνουμε δε ότι αυτή η ομάδα που δουλεύει με πλήρη ιδεολογική ελευθερία, πετυχαίνει αρκετούς από τους στόχους της. Και άντε να κρεμάσουμε τα έργα στους τοίχους. Και να βγάλουμε και ωραίο κατάλογο. (Διπνικο ε!) Και την Τετάρτη στο μάθημα να συζητήσουμε για το Bauhaus. Και ν' αρχίσουμε εκείνη την ομαδική φωτογράφιση με το μοντέλλο. Και τη Δευτέρα να πάμε να δούμε την έκθεση στο Λιμάνι. Και για μετά, ξέρω ένα ωραίο ταβερνάκι εκεί κοντά.

Αντε καληνύχτα τώρα, θα τα πούμε την Τετάρτη.

Φώτης Παλαιολόγος

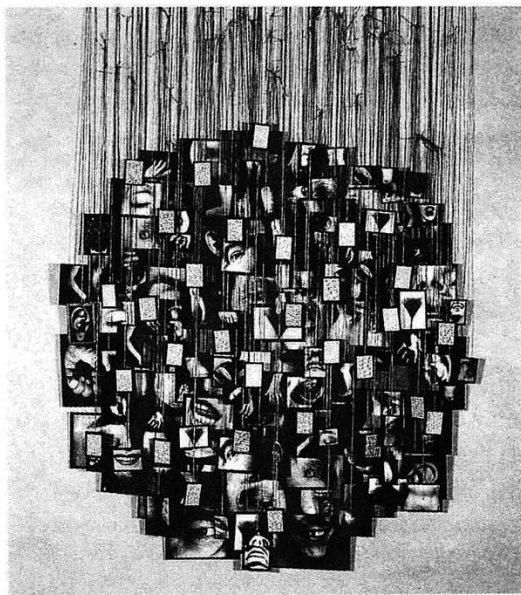
Βιαστήκαμε, φοβάμαι, να διατυμπανίσουμε την ικανοποίησή μας για τη θρυλούμενη 'αναγνώριση' της φωτογραφίας σαν τέχνη. Αληθεύει βέβαια, ότι κόπασε η παλιά οργή των καλλιτεχνικών κύκλων, που δεν εννοούσαν να παραδεχτούν αυτό το... πάτημα κουμπιού, όπως ονόμαζαν τη φωτογραφική ενασχόληση. Ακούμε τώρα, πως η φωτογραφία έγινε πια δεκτή στον κόσμο των τεχνών, πως δε θεωρείται σαν άλλοτε 'μηχανική αντιγραφή του εξωτερικού κόσμου'. Και μερικές Ιστορίες Τέχνης της αφιερώνουν τώρα το τελευταίο τους κεφάλαιο.

Ωστόσο ας προσέξουμε λίγο παραπάνω, τι λένε οι σημερινοί διάδοχοι των παλιών αντιπάλων. Παραδέχονται, ναι, τη φωτογραφία σαν καλλιτεχνική εκδήλωση. Μα που πάντως, διευκρινίζουν, δεν είναι άλλο από μία παραλλαγή ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ. Αν θέλετε, ένα μηχανικό υποκατάστατο, μια εύκολη λύση, για όσους δε μπορούν να ζωγραφίσουν. Κι οπωσδήποτε ένα υποκατάστατο βήτα κατηγορίας, λένε, αφού ο φακός αποτελεί βασικό εμπόδιο στην ελεύθερη -ακόμα πιο πολύ στην αφηρημένη- έκφραση του καλλιτέχνη.

Τόσο μόνο λοιπόν είναι η φωτογραφία; Κι όμως... αυτοί που την λάτρεψαν, αλλιώς τη νιώθουν. Τη νιώσαμε σαν τέχνη ΑΥΘΥΠΑΡΚΤΗ και ΑΥΤΟΝΟΜΗ. Σαν τέχνη που έχει ολότελα δική της υπόσταση, που διέπεται από δικούς της κανόνες και ιδιαίτερη δική της αξιολόγηση. Ωστόσο τούτο δεν έχει ακόμη γίνει συνείδηση στους φιλότεχνους. Όταν παλιότερα βρέθηκε σε παρόμοια θέση ο Κινηματογράφος, οι θεωρητικοί του πάλαιψαν, ώσπου επέβαλαν την καλλιτεχνική του αυτονομία. Του έδωσαν μάλιστα ενάριθμη θέση -ΕΒΔΟΜΗ ΤΕΧΝΗ- για να ξεχωρίζει απόλυτα απ' τις άλλες και να τονίζει την Ισότημη ύπαρξή του ανάμεσά τους.

Στη φωτογραφία, η θεωρητική επεξεργασία φαίνεται να χωλαίνει. Αρκούμαστε σ' αυτήν την κολοβή αναγνώριση της 'φωτογραφίας σαν τέχνη', δηλαδή σαν εκδήλωση που παρουσιάζει αισθητικό ενδιαφέρον ή που είναι σε θέση να δώσει έργα με καλλιτεχνική αξία. Αλλά τα έργα τούτα κρίνονται και αξιολογούνται με τα ήδη γνώστα κριτήρια των άλλων τεχνών, και ιδιαίτερα ΜΙΑΣ απ' αυτές της ζωγραφικής..

Όλα τούτα πολύ απέχουν και πολύ διαφέρουν από την ιδέα μιας αυτόνομης φωτογραφικής τέχνης. Και το χειρότερο είναι ότι δεν συνειδητοποιούμε τη διαφορά αυτή. Όχι ο κόσμος, όχι οι ξένοι προς τη φωτογραφία καλλιτεχνικοί κύκλοι, μα εμείς οι ερασιτέχνες φωτογράφοι. Σύγχυση επικρατεί ανάμεσά μας πάνω στην πραγματική υφή της φωτογραφίας. Οι απόψεις μας διαφορετικές, αντικρουόμενες, πολλές φορές εξοργιστικές.

Annette Messager, Mes Voeux (οι ευχές μας)
1989 - 90 (φωτογραφικά χαρτιά, κείμενα και σύρμα)

Απία; Σίγουρα η εξωτερική ομοιότητα της φωτογραφίας με τη ζωγραφική. Αυτή είναι, που κάνει τους οπαδούς της ζωγραφικής να νομίζουν, ότι δικαιούνται ν' απλώνουν τα δικά τους κριτήρια πάνω στη φωτογραφία. Και, διαθέτοντας την πρωτοκαθεδρία του αρχαιότερου, να επιβάλλουν τις αντιλήψεις του σε μας τους ίδιους. Βλέπεις αρκετούς υπάκουους ερασιτέχνες φωτογράφους, να φέρνουν στο φως αφηρημένα φωτογραφικά παράδοξα, που σε κάνουν κι αναρωτιέσαι, γιατί ο δημιουργός τους βασανίζει το φακό, αντί ν' αγοράσει ένα πινέλο. Και κάποτε κάτω απ' τη σκέπη της Φωτογραφικής Εταιρείας, ακούστηκε από στόμα ερασιτέχνη τούτο το θαυμάσιο: 'Προς Θεού, είναι δυνατόν μιά φωτογραφία -άς είναι και η καλύτερη- να συγκριθεί μ' έναν πίνακα του Γκρέκο.'

Σάν έχει η φωτογραφία τέτοιους φίλους, τί νά τούς κάμει τούς εχθρούς;;;

Μαντεύω πόσο θά μένατε κατάπληκτοι, άν ποτέ σάς ζητούσαν νά συγκρίνετε, άς πούμε, τον Παρθενώνα με την ... Ένατη Συμφωνία τού Μπετόβεν.Λοιπόν; Ποιό απ' τα δυό θα βρίσκατε... ανώτερο; Τήν απάντηση τήν έχετε έτοιμη : πρόκειται γιά δυό έργα, πού ανήκουν σε ξεχωριστούς κλάδους της τέχνης, καθένα κορυφαίο στο είδος του, και δεν επιδέχονται τέτοιες συγκρίσεις. Κι όμως, όσο κι' άν ξενίζει, μίαν ανάλογη σύγκριση επιχειρούμε, όταν παραβάλλουμε έργα φωτογραφίας με έργα ζωγραφικής. Και μάλιστα παρανοούμε κι αδικούμε φοβερά τη φωτογραφία, αξιολογώντας την με κριτήρια όχι δικά της, μά τής ζωγραφικής.

Είπαμε παραπάνω, ότι αιτία για τη σύγχυση είναι η εξωτερική ομοιότητα της φωτογραφίας με τη ζωγραφική. Αληθεύουν όμως οι συλλογισμοί μας, μόνον άν πραγματικά η οποιότητα είναι ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ, ενώ οι δύο τέχνες θάναί ουσιαστικά διάφορες. Και γιά νά μή δογματίζουμε αυθαίρετα, τούτο χρωστάμε να τό αποδείξουμε. Πιό συγκεκριμένα χρωστάμε ν' αποδείξουμε ότι η φωτογραφία, ερχόμενη στον κόσμο της τέχνης, φέρνει μαζί της καπ καινούργιο, κάποιο θεμελιακό γνώρισμα, πού δέν τόχει η ζωγραφική -ούτε άλλη τέχνη καμμιά. Ότι χαρίζει μιá καινούριου είδους συγκίνηση. Μόνο τούτο μπορεί να τήν καθιερώσει σάν ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΤΕΧΝΗ. Και θά τό ερευνήσουμε ευθύς αμέσως.

Συχνά συναντάμε κείμενα, πού περιγράφουν τα 'γνωρίσματα' της φωτογραφικής τέχνης. Αναφέρονται τά υλικά πού χρησιμοποιεί τά μέσα και οι τρόποι λήψης, γωνίες, φωτισμοί και τά παρόμοια, μέ τή συνακόλουθη ιδιάζουσα μορφή τού έργου, πού γεννιέται έτσι. Ωστόσο τούτη η ιδιάζουσα μορφή, όπως μάς την περιγράφουν, δέν είναι αρκετή νά θεμελιώσει την ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ της φωτογραφίας. Δέν είναι ικανή πρό παντός νά τήν ξεκολλήσεί απ' τή ζωγραφική, ώστε νά μή θεωρείται απλό παρακλάδι της, νά μήν παίρνει μιá θέση, άς πούμε, σάν της χαρακτηριστική.

Ξέρουμε πώς ο εραστής της φωτογραφίας παθαίνει, για να φωτογραφήσει ένα θέμα..., για να πετύχει μία φευγαλέα στιγμή, ένα χαμόγελο, μία ρυτίδα. Ο ζωγράφος σε ανάλογη ώρα θα ζητούσε πινέλο και μπογιές -περιφρονεί τη μηχανή. Ο φωτογράφος αντίθετα το θέμα του ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΤΟ ΣΥΛΛΑΒΕΙ ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ ΤΟΥ. Μόνον έτσι νιώθει ικανοποίηση. Τούτο σημαίνει, ότι η ζωγραφική και φωτογραφία προσφέρουν η κάθε μία ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ αισθητικήν εμπειρία και συγκίνηση. Ότι η ομοιότητά τους είναι εξωτερική κι' επιπόλαια, ενώ κάτι άλλο τις κάνει να διαφέρουν στην ουσία. Κι' αυτό το άλλο δεν είναι ασφαλώς η διάκριση ανάμεσα στο μουσαμά και στο φωτογραφικό χαρτί, στις μπογιές και στα μόρια του βρωμιούχου αργύρου. Είναι το κάτι, πού μπορεί και γίνεται απία, ώστε αυτός πού παθιάζεται για τη ζωγραφική, αδιαφορεί για τη φωτογραφία, κι' αυτός πού παθιάζεται για τη φωτογραφία, αδιαφορεί για τη ζωγραφική. Αυτό το κάτι αναγκαστικά το αναφέραμε κιόλας, Είναι η αυτού μεγαλειότης Ο ΦΑΚΟΣ, το 'εμπόδιο' του καλλιτέχνη κατά τη ζωγραφική αντίληψη. Είναι, πió συγκεκριμένα, το γεγονός ότι εδώ η αποτύπωση του θέματος γίνεται διά μέσου τής διαδικασίας της μηχανής, όπου φυσικά προέχουσα θέση κατέχει τό μαγικό κρύσταλλο. Η διά του φακού λήψη αποτελεί αναμφισβήτητα αποκλειστικό και θεμελιακό γνώρισμα της φωτογραφίας. Από δώ όμως ξεκινούν δύο ερωτήματα: πρώτο, το γεγονός αυτό δεν αναιρεί τη δυνατότητα της ελεύθερης καλλιτεχνικής δημιουργίας; και δεύτερο, έχει συνέπειες τόσο θεμελιακές από άποψη αισθητικής αξίας, ώστε να δικαιολογεί την ανακήρυξη της φωτογραφίας σε αυτόνομη τέχνη;

Η ιστορία μαρτυρεί, ότι στο πεδίο των τεχνών κάθε εμπόδιο, κάθε περιορισμός, πού προέκυπτε απ' τα τεχνικά μέσα, στην προσπάθεια να υπερνικηθεί κατάληγε σε μία καινούρια αισθητική κατάκτηση. Τό ίδιο στην περίπτωσή μας. Ο καλλιτέχνης τού φακού διατηρεί ακέρια την πρόθεση να φέρει στο φώς τό έργο εκείνο, πού ανταποκρίνεται στις μύχιες προθέσεις του, ένα έργο ελεύθερης καλλιτεχνικής δημιουργίας. Άν ήταν ζωγράφος, τη διαδικασία την ξέρουμε. Σάν φωτογράφος, έχει να ξεπεράσει τούς περιορισμούς της μηχανής και του φακού, πού είναι πολύ δύσκολο, διαβολικό σ' αλήθεια έργο. (Εύκολη λύση λοιπόν η φωτογραφία;;).

Τι δρόμος βρέθηκε γι' αυτό; Ο φωτογράφος πρέπει να φέρει τόν εαυτό του σέ τέτοια σχέση, τοπική καί χρονική μέ την πραγματικότητα του έξω κόσμου, πρέπει νά διερευνήσει καί νά πειθαρχήσει κατά τέτοιον τρόπο τά στοιχεία της καί τίς λεπτομέρειές της, ώστε τελικά, μέ τό περίφημο πάτημα κουμπιού καί μέ τή συμβολή κατόπιν τού σκοτεινού θαλάμου, ν' αποτυπώσει τήν εικόνα όπως αυτός τή θέλησε. Στούς άλλους κλάδους της τέχνης λέμε, πώς ο δημιουργός βάζει στο έργο τήν ψυχή του. Εδώ θάλεγε κανείς, ότι ο φωτογράφος βάζει τήν ψυχή του πάνω στην ίδια τή φύση -καί παίρνει φωτογραφία.

Dennis Adams, Πατρίτσια Χρόστ -Από το Α έως το Ζ, 1979 - 89. Μεταξοτυπικές εκτυπώσεις.

Όχι εμπόδιο λοιπόν ο φακός, μά αφορμή καινούριου είδους καλλιτεχνικής δημιουργίας. Και σειρά ν' απαντήσουμε στο δεύτερο ερώτημα.

Τι σημασία αισθητική μπορεί νάχει αυτή η νέου είδους, ή διά του φακού δημιουργία; Απαντάμε: για την τέχνη, θεμελιακή. Στο χώρο των Μουσών υπάρχει το αιώνιο αξίωμα, ότι το έργο τέχνης πρέπει νά 'πείθει'. Νά φαίνεται όσο γίνεται λιγότερο φτιαστό, παρ' όλο πού ΕΙΝΑΙ ΦΤΙΑΣΤΟ. Στάθηκε τούτο πάντα τόσο βασικό, ώστε ξέθρεψε σχολές ολόκληρες με λάβαρό τους την αλήθεια στην τέχνη. Είναι γνωστός ο νατουραλισμός σάν ακραίο σημείο τους. Και ότι ο νατουραλισμός δέν είναι της μόδας σήμερα, δέν αλλάζει τη φύση των πραγμάτων. Ας διευκρινίσουμε ότι, λέγοντας 'αλήθεια' εδώ, δέν παίρνουμε τόν όρο μέ τη συνηθισμένη σημασία της ιστορικής αλήθειας -κάθε άλλο. Εννοούμε ότι το έργο τέχνης, για νά συγκινεί, πρέπει νά γεννά ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΣΗ - ή ΤΗΝ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ, άν προτιμάτε -του αληθινού. Μιά καινούρια κατάκτηση λοιπόν πάνω σ' αυτό το θέμα είναι πρωταρχικής σημασίας, είναι αποφασιστική. Και τέτοιαν κατάκτηση αποτελεί η διά του φακού λήψη.

Στη ζωγραφική μιλάμε, για τό πως ο καλλιτέχνης "απέδωσε" τό θέμα του. Δέν παύουμε νά σκεφτόμαστε ΑΥΤΟΝ. Στη φωτογραφία υπάρχει όμοια ο δημιουργός, όπως ήδη τόν περιγράψαμε. Όμως η εντύπωση πού προκαλείται είναι αλλιώςικη. Μιλάμε εδώ για τό "πως ο φακός συνέλαβε τό θέμα". Νιώθεις πως τό συνέλαβε απρόσωπα, ατόφιο, όπως ήταν, και τόφερε μπρός στά μάτια μας. Ξέρεις βέβαια, ότι πίσω απ' τη μηχανή στάθηκε ο άνθρωπος, ξέρεις τό ρόλο πού έπαιξε αυτός στή δημιουργία του φωτογραφικού έργου, Ωστόσο ΤΟΝ ΞΕΧΝΑΣΙ. Πλανιέσαι στήν αίσθηση, ότι η φωτογραφία σου προσφέρει άμεση ματιά στό πραγματικό. Ότι είναι τάχα, ένα μηχανικό καί πιστό αποτύπωμα της αλήθειας. Ο δημιουργός υπάρχει, ναι, είναι παρών, μά ΑΟΡΑΤΟΣ!

Η αίσθηση αυτή δέν είναι απλώς μία ιδιότητα της φωτογραφίας, όπως θα μπορούσε νά ήταν αλλού. Είναι τó κυρίαρχο στοιχείο της, είναι η ουσία πού τήν απαρτίζει. Ανακύπτει λοιπόν μία καινούρια διάσταση γιά τó έργο τέχνης. Καί τó αποτέλεσμα, από άποψη αισθητικής συγκίνησης, είναι συγκλονιστικό. Έτσι γεννιέται αυτή η ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ αισθητική εμπειρία, πού περιγράψαμε παραπάνω -καί πού σημαίνει ότι γεννιέται μαζί καί μία άλλου είδους τέχνη. Έτσι γεννιέται, στά άτομα μέ τήν κατάλληλη ψυχική ιδιοσυγκρασία τó γνωστό μας εκείνο αίσθημα, πού θά μπορούσαμε νά ονομάσουμε 'πάθος γιά φωτογραφία'.

Νά λοιπόν πού ξεχώρισε η φωτογραφία από κάθε άλλον κλάδο τής τέχνης. Καί νά τó καινούριο, τó αποκλειστικά δικό της πού έφερε: είναι η πρωτόφαντη μορφή, η κυρίαρχη, η σχεδόν απόλυτη, πού παίρνει στόν φωτογραφικό πίνακα η ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΟΥ ΑΛΗΘΙΝΟΥ. Από δω ξεκινά μία καινούρια αισθητική αντίληψη, μία καινούρια αξιολόγηση, ένα καινούριο σύστημα κριτηρίων, πού εφαρμόζεται αποκλειστικά στήν τέχνη τού φακού. Διαθέτει λοιπόν η φωτογραφία τó θεμελιακό καί απόλυτο γνώρισμα, την, ας πούμε, 'ειδοποιό διαφορά', πού τήν ανεβάζει στό επίπεδο τής αυτόνομης τέχνης. Όχι λοιπόν πιά συγκρίσεις έργων Φωτογραφίας μέ πίνακες Ζωγραφικής. Μπορούν καί τά μέν καί τά δέ νά ναι μεγάλα, καθένα στό είδος του. Κάθε σύγκριση μεταξύ τους είναι ανεπιτρεπτη, είναι ΒΕΒΗΛΗ. Τό φωτογραφικό έργο θά βαθμολογηθεί μέ καθαρά ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ αντίληψη καί αξιολόγηση. Σάν αυτόνομες τέχνες, μέ τήν προσθήκη τού Κινηματογράφου, έχουν αναγνωριστεί εφτά. Καιρός είναι νά δώσουμε καί στή φωτογραφία τή θέση πού της αξίζει, έστω μέ καθυστέρηση, έστω μέ σειρά αναγκαστικά αναχρονιστική. Νά τή νιώσουμε καί νά τήν επιβάλλουμε σάν τήν αυτόνομη, τήν ισότιμη μέ τίς άλλες εφτά, τήν ΟΓΔΟΗ ΤΕΧΝΗ.

Στο τεράστιο αρχείο μας πολλές από τις κακοδιατηρημένες πρωτόγονες φωτοτυπίες της μακρινής εκείνης εποχής, δέν αναφέρουν όνομα συγγραφέα καί το έντυπο απ' όπου αποδελτιοποιήθηκε το άρθρο. Ζητάμε λοιπόν απ' όλους μια μικρή κατανόηση όταν θα υπάρχουν τέτοιες παραλείψεις. Άλλες εποχές, άλλη τεχνολογία, άλλα οικονομικά ίσως καί άλλα ήθη. Κάναμε μικρές μόνο αλλαγές στο κείμενο (μονοτονικό, υποτακτική) οι οποίες δέν αλλάζουν το νόημα καί την ουσία του.

Εγώ κι αυτός

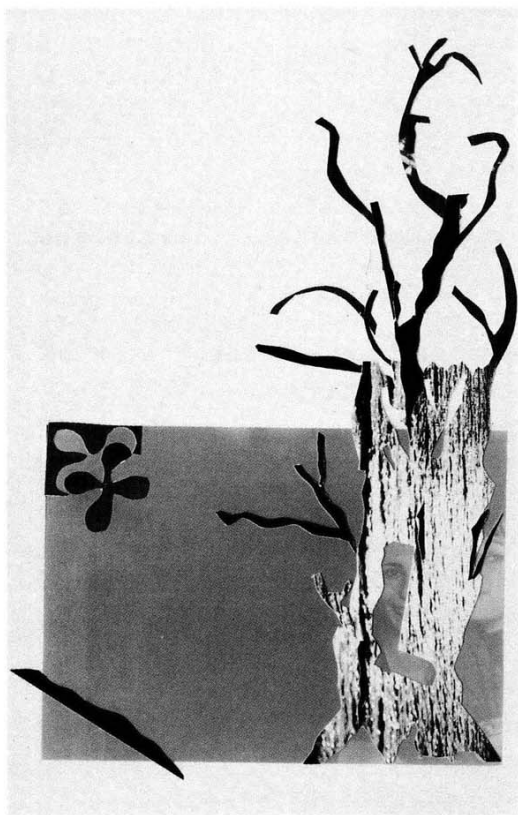
ΦΩΤΟ: ROB HADLEY/STR

POYANTA
1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1990

Πες μου φίλε, τι θα έκανες αν έβλεπες ένα νεαρό, μαύρο αφρικάνο, πανύψηλο, να κάθεται ανάμεσα σε απογοητευμένους συντρόφους του, να κλαίει και τα τεράστια χείλη του να έχουν γίνει πέτρα, να έχουν πεταχτεί έξω τα νεύρα των κροτάφων του και όλου του κρανίου, το αυτί του να έχει τεντώσει προς τα πίσω και οι αδένες του λαιμού του να φαίνονται περισσότερο από τις τσάκες του κοντομάνικου πουκάμισού του; Το τεράστιο χέρι του να είναι απλωμένο μπροστά με την άσπρη παλάμη του προς τα πάνω και τα δάκτυλά του να σιγοτρέμουν, μη μπορώντας ν' αντέξουν την υπερένταση που μεταδίδεται από τα βάθη της ψυχής του, εξ αιτίας του πολυβόλου που στέκεται μπροστά του και σε λίγο θα κροταλίσει επάνω του;

Εγώ φίλε μου πίνω

Σάκης Οταμπασίδης

ΕΒΗ ΧΑΛΚΙΔΟΥ

Έχει σπουδάσει Γραφικές τέχνες,
συμμετέχει ενεργά στη Φωτογραφική
ομάδα Τριανδρίας και είναι συντάκτης στη
στήλη φωτογραφίας του περιοδικού "14
μέρες και νύχτες"

Φωτογραφίες της έχουν παρουσιαστεί σε
διάφορα έντυπα και στο χώρο της Αίγλης.

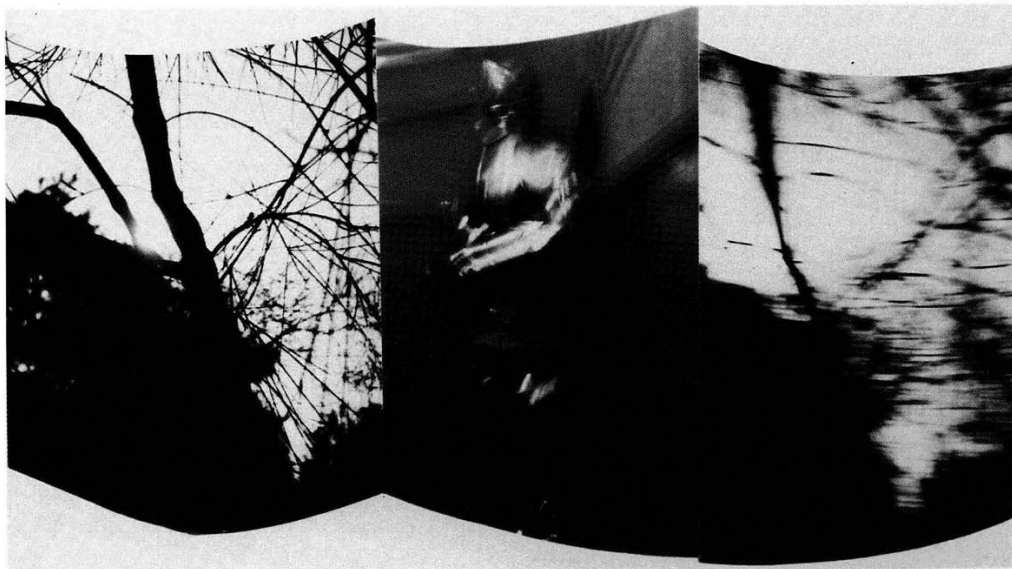
*"Φωτογραφίες... εικόνες ξεχασμένες,
σκονισμένες,
κρυμμένες πίσω από τοίχους, από ράφια, μέσα
σε σακούλες, ανάμεσα σε βιβλία.*

*Χαμένες γύρω μας
και μέσα μας.*

*Το τρίτο μάτι, το ψαλίδι, το κοπίδι,
ομοιοκαταληξίες, ανομοιογένειες,
τηλεφακός, μαυρόασπρο,
50mm, χρώματα,*

*Όλα μαζί και
σκόρπια*

Οι φωτογραφίες είναι από την έκθεσή της στο VERIGO, 7-20 Δεκεμβρίου

Οι φωτογραφίες είναι από την έκθεσή του
στο Καφέ-Μπάρ Νίκης 35, 1-20 Δεκεμβρίου

ΘΑΝΑΣΗΣ ΡΑΠΤΗΣ

Γεννήθηκε το 1962. Έχει πάρει μέρος σε εκθέσεις με το Φωτογραφικό της Τριανδρίας, όπου είναι μέλος τα τελευταία 3 χρόνια. Παράλληλα ασχολείται και με την λογοτεχνία. Κείμενα και φωτογραφίες του έχουν δημοσιευτεί στο Σερραϊκό περιοδικό 'ΓΙΑΤΙ' και σε περιοδικά της Θεσσαλονίκης.

Μ' ένα διήγημά του συμμετέχει στο βιβλίο 'Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΝ 12 Νέοι Πεζογράφοι', που εκδόθηκε το 1993 από τον 'ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ'.

ΔΙΑΡΡΟΗ

.....Ο θεός Περικλής χαρακτήρισε 'ψώνιο' τη θεία Κικίτσα. Πάντα, λέει, είχε την ίδια ιδέα πως θα ήταν ένα πρώτης τάξεως μοντέλο και δη γυμνό. Αυτή απάντησε μμμ. και τον αποκάλεσε 'άξεστο'.

Πως διέρρευσαν εκείνα τα δειγματάκια που είχα βγάλει το παιδί γυμνό; Αντε αυτό. Πού ξεφύτρωσαν όμως τα επιπλέον μέλη, τριχωτά και μη;

Η κυρία Ζέτα από δίπλα, 'μια πόρτα είμαστε' τα πήρε μάτι κι αυτή. Κι ο σύζυγός της επίσης.

'Ζετούλα μου το πόδι αυτό δικό σου δεν είναι!'

Τα μάζεψα παραμάσχαλα και κάθησα να το σκεφτώ το πράγμα.

Εμ βέβαια. Κι έλεγα και γω. Ατέλειωτα τα φιλάκια αυτό το καλοκαίρι. Ποιός ξέρει ποιο άλλο διπλοτραβήχτηκε.... Θεέ μου. Οι λάσπες με τα γενέθλια του παππού. Θα έγινε χαμός,....

Οι φωτογραφίες είναι από την έκθεσή του στο Καφέ-Μπαρ Γκροτέσκο, 4-20 Δεκεμβρίου.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΑΣΙΟΣ

Γεννήθηκε το 1969. Κατάγεται από τις Σέρρες. Είναι τελειόφοιτος του τμήματος Γεωπονίας του Α.Π.Θ. Με τη φωτογραφία ασχολείται συστηματικά σαν μέλος της Φωτογραφικής ομάδας Τριανδρίας εδώ και ένα χρόνο. Έχει πάρει μέρος σε μία ομαδική έκθεση και αυτή είναι η πρώτη του ατομική.

Οι φωτογραφίες θα παρουσιαστούν στην 'ΚΑΦΕ - ΓΚΑΛΕΡΙΕΡΩΔΟΣ', 12-24 Δεκεμβρίου

ΜΠΑΦΑΛΟΥΚΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Γεννήθηκε το 1969 στην Αθήνα. Σπουδάζει Αγρ. Τοπογράφος Μηχανικός στο Α.Π.Θ. Είναι μέλος της Φωτογραφικής ομάδας Τριανδρίας, σε ομαδικές εκθέσεις της οποίας έχει παρουσιάσει δουλειά της.

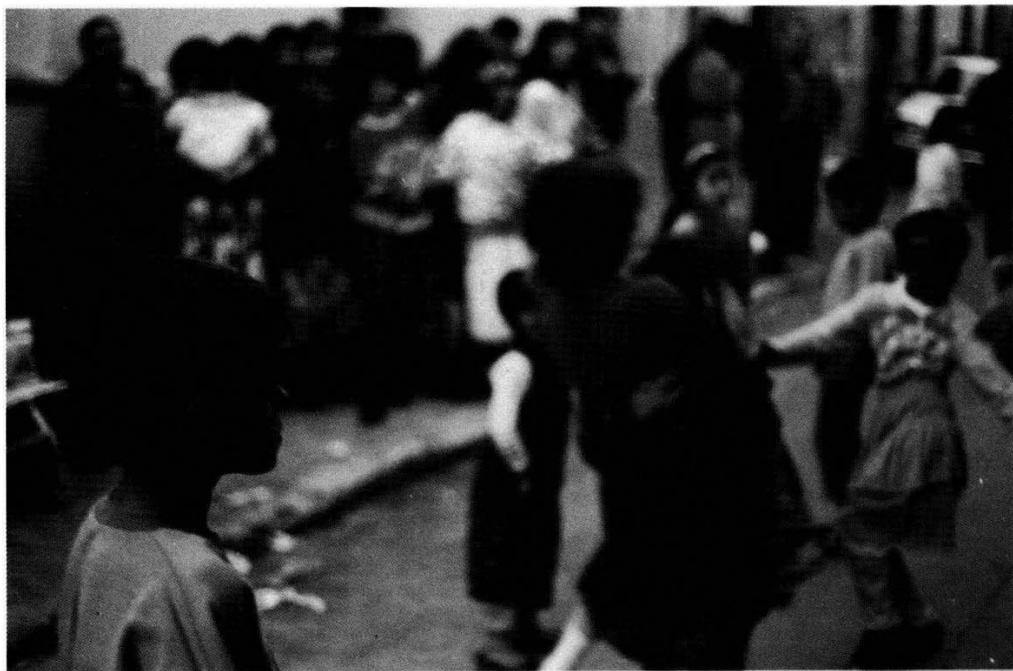

Οι φωτογραφίες θα παρουσιαστούν στην 'ΚΑΦΕ - ΓΚΑΛΕΡΙΕΡΩΔΟΣ', 12 - 24 Δεκεμβρίου

ΠΙΤΟΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Γεννήθηκε στην Πάτρα το 1967. Είναι πτυχιούχος του τμήματος Γραφικών Τεχνών του Τ.Ε.Ι. Αθήνας. Ασχολείται με τη φωτογραφία από το 1989. Είναι μέλος της Φωτογραφικής ομάδας Τριανδρίας από το 1993 και έχει λάβει μέρος σε δύο ομαδικές εκθέσεις.

Οι φωτογραφίες θα παρουσιαστούν στην 'ΚΑΦΕ - ΓΚΑΛΕΡΙ ΕΡΩΔΟΣ', 12 - 24 Δεκεμβρίου

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Γεννήθηκε το 1973 στην Αθήνα. Σπουδάζει Χημικός στο Α.Π.Θ. Ασχολείται με τη φωτογραφία σαν μέλος της φωτογραφικής ομάδας της Τριανδρίας.

BIKY ΚΟΤΡΙΚΛΑ

Γεννήθηκε το 1961 στην Εύβοια. Σπούδασε στα Γιάννενα ψυχολογία και Παιδαγωγικά. Ζεί και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη τα τελευταία 9 χρόνια. Είναι μέλος της φωτογραφικής ομάδας της Τριανδρίας.

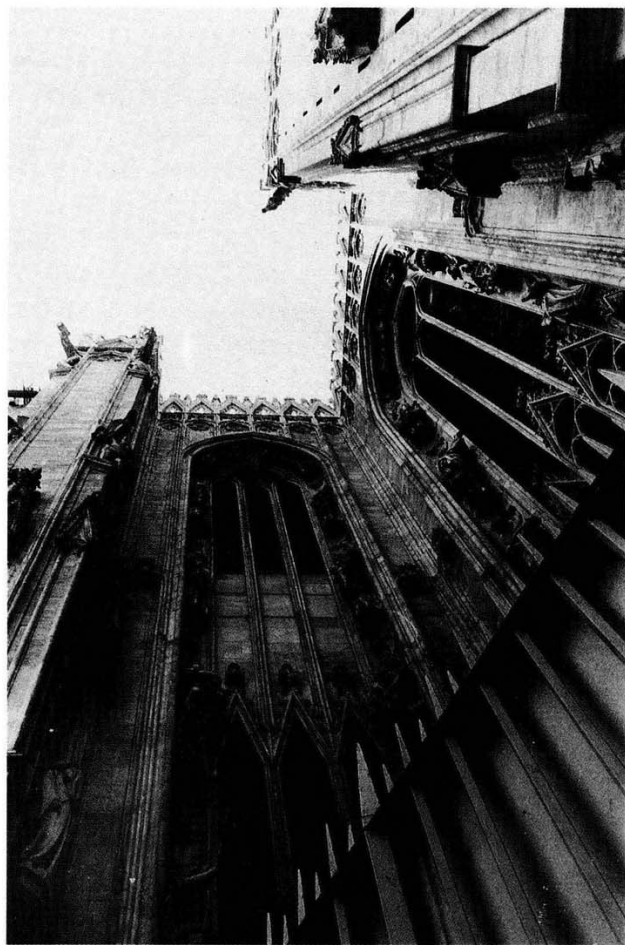
DUOMO, MILANO

Ο καθεδρικός ναός του Μιλάνου είναι ο τρίτος μεγαλύτερος στον κόσμο.

Χρειάστηκαν 600 χρόνια για να ολοκληρωθεί, δεκάδες αρχιτέκτονες και χιλιάδες εργάτες. Επάνω του καθρεφτίζονται οι πολιτισμοί των λαών της Ευρώπης.

Τεράστιος, πολυφωτογραφημένος στις τουριστικές καρτ-ποστάλ ανάμεσα σε περισσότερα και ανθρώπους, με βροχές και με χιόνια, ήταν πρόκληση για να ψάξουμε τις κρυφές γωνίες του.

Οι φωτογραφίες θα παρουσιαστούν στην 'ΚΑΦΕ - ΓΑΛΕΡΙΕΡΩΔΟΣ', 12-24 Δεκεμβρίου

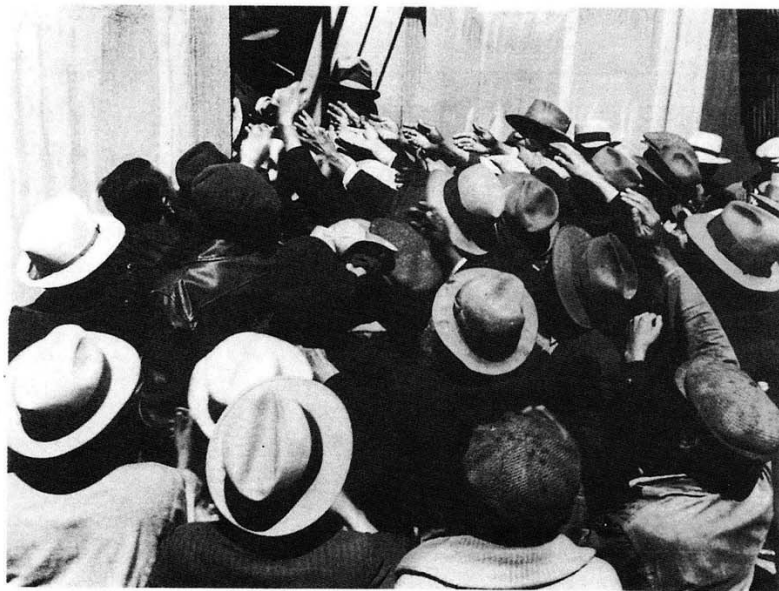

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗ

Απ' όλα τα προβλήματα ενός ανθρώπου που ασχολείται με τη φωτογραφία ή με οποιοδήποτε είδους δημιουργική δουλειά που έχει να κάνει με την έκφραση γενικότερα, η δυσκολία είναι να καταφέρει να διατηρήσει τη μοναδική προσωπικότητά του. Η δυσκολία έγκειται στο ότι σχεδόν όλοι μας τη χάνουμε όταν είμαστε πολύ νέοι. Το πραγματικό πρόβλημα, λοιπόν, είναι να ξανακατακτήσουμε αυτήν την ιδιαιτερότητα -να δοκιμάσουμε να μάθουμε να κοιτάμε τον κόσμο και να τον βιώνουμε με το δικό μας τρόπο, ανεπηρέαστοι, με τρόπο που, πιθανότατα, η εκπαίδευσή μας έχει προσπαθήσει να παραμορφώσει. Αυτό απαιτεί μεγάλη ενέργεια για να γίνει, και κανένας πάνω στη γη δε μπορεί να διδάξει σε κάποιον άλλο πώς να το κάνει. Οι πιέσεις του κόσμου να κάνουν το φωτογράφο να "προσαρμοστεί", ιδιαίτερα όταν βλέπει τη φωτογραφία σαν επάγγελμα ή σαν καριέρα, είναι τεράστιες. Χρειάζεται ένα άνθρωπος να γίνει πολύ δυνατός για ν' αντισταθεί σ' αυτές τις πιέσεις και να διατηρήσει την ιδιαίτερη προσωπικότητά του. Και φυσικά είναι αυτή η ιδιαίτερη προσωπικότητα που καθορίζει τον τρόπο που κάποιος κοιτά τη ζωή. Αυτό ακριβώς είναι και το κεντρικό σημείο του ζητήματος -ο τρόπος που κάποιος κοιτά τη ζωή και τον κόσμο που τον περιβάλλει. Αν μένει ανεπηρέαστος από παραινήσεις, συνταγές ή κανόνες και βλέπει τα πράγματα με το δικό του τρόπο, θα είναι ένας αυθεντικός φωτογράφος. Σας ζητώ να γίνετε ένας φωτοδημοσιογράφος στη γειτονιά σας. Σας ζητώ να αποστρέψετε το βλέμμα σας απ' τις φωτογραφίες των γκαλερί που κερδίζουν βραβεία. Σας ζητώ ν' απελευθερώσετε τον εαυτό σας από τα κλισέ που σας γυρνούν στο νεκρό εικαστικό παρελθόν.

Θέλω να πιστεύω ότι η φωτογραφία χωρίζεται σε δύο ευρύτατες κατηγορίες: τη σκηνοθετημένη και την αυθόρμητη ή άμεση. Η πρώτη κατηγορία περιλαμβάνει θέματα που έχουν επινοηθεί από τον φωτογράφο, όπως είναι η STILL-LIFE φωτογράφιση, (όταν τα αντικείμενα έχουν τοποθετηθεί κατάλληλα ανάλογα με τη θέση του φωτογράφου), ή η φωτογραφία πορτραίτου, (όταν το μοντέλο "ποζάρει" για το φωτογράφο. Οι αυθόρμητες είναι φωτογραφίες για τις οποίες ο φωτογράφος μπήκε μέσα στη ζωή και, χωρίς ν' αλλάξει ή να σκηνοθετήσει τίποτα, έφτιαξε μια εικόνα με ωραία σύνθεση η οποία ήταν μια ζωντανή,

Hansel Meeth, Απλυσμένα χέρια, 1993.

Είναι το δεύτερο είδος φωτογραφίας -η αυθόρμητη- που πιστεύω ότι είναι το κύριο ρεύμα της φωτογραφίας. Σ' αυτήν την κατηγορία είναι που γίνεται η καλύτερη δουλειά σήμερα (1966). Εδώ είναι που οι φωτοδημοσιογράφοι γράφουν ιστορία. Τι έχει να κάνει η φωτοδημοσιογραφία με σας; Μπορείτε αυτοδίκαια να γίνετε φωτοδημοσιογράφοι. Μπορείτε να γίνετε ιστορικοί στην ίδια τη γειτονιά σας. Μπορείτε να κάνετε μη-ποζαρισμένα ζωντανά πορτραίτα της ίδιας σας της οικογένειας. Μπορείτε να κάνετε ακόμη και μη σκηνοθετημένα STILL-LIFE που θα έχουν τον παλμό της ζωής και την ομορφιά, της λεπτής όμορφης σύνθεσης.

Η 'δημιουργικότητα έγκειται', όπως είπε ο ALDUS HUXLEY, 'στην τέχνη του να προβλέπεις και να επωφελείσαι αυτοστιγμεί από την αποκάλυψη που η ζωή παρέχει γι αυτούς που έχουν τα μάτια να δούν'. Αυτός ο ορισμός είναι ο καλύτερος που έχω δει για τη φωτογραφία. Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΝΑ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙΣ ΚΑΙ ΝΑ ΕΠΩΦΕΛΕΙΣΑΙ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΠΟΥ Η ΖΩΗ ΠΑΡΕΧΕΙ ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΝΑ ΔΟΥΝ. Βλέπετε την πρόκληση εδώ πέρα; Πόσες ανακαλύψεις υπάρχουν στις φωτογραφίες των γκαλερί που έγιναν με εικαστικές συνταγές;

Η ραγδαία ανάπτυξη των φωτογραφικών μηχανών, φακών και φωτοευαίσθητων υλικών τα τελευταία 25 χρόνια, έχει σαν αποτέλεσμα η κάμερα να γίνεται όλο και περισσότερο μια προέκταση όχι μόνο του ανθρώπινου ματιού αλλά και των ανθρώπινων αντανakλαστικών. Και επειδή η κάμερα αντιδρά τόσο στενά και στιγμιαία στα χέρια ενός ταλαντούχου φωτογράφου, η φωτογραφία δίνει τις καλύτερές της εικόνες όταν είναι κοντύτερα στη ζωή. Κανένα μέσο δε μπορεί να κάνει ό,τι αυτή κάνει με το χάος και την αναστάτωση του ζώντος κόσμου. Κανένας ζωγράφος δε μπορεί να μας δώσει την καθαρή, λεπτομερή αντίληψη της φωτογραφικής εικόνας, της εικόνας που αποσπά απ' το ανθρώπινο καλειδοσκόπιο μια κάμερα στα χέρια ενός ευαίσθητου φωτογράφου. Κανένας ζωγράφος δε μπορεί να σταματήσει το χρόνο.

Η όλη επανάσταση στην τεχνολογία της φωτογραφικής μηχανής έχει σταθερά τονίσει την αμεσότητα της εικόνας που αυτή είναι ικανή να καταγράψει. Σίγουρα η κάμερα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για STILL-LIFE, αφαιρετικές ή προμελετημένες συνθέσεις, αλλά ο ζωγράφος μπορεί να τα κάνει αυτά καλύτερα. Όταν πρέπει να σταματήσει ο χρόνος και να παγιδευτεί η κρίσιμη στιγμή, ο φωτογράφος δεν έχει συναγωνισμό. Ας μη ξεχνάμε ότι ο άψογος ρεαλισμός ήταν αυτός που οδήγησε τη σύγχρονη εικαστική τέχνη στις υπερβολές του αφαιρετικού εξηρεσσιονισμού.

Σας το τονίζω αυτό, γιατί νομίζω ότι είναι τρομακτικής σημασίας. Γιατί να συνεχίζετε επ' άπειρο να μιμείστε ο ένας τον άλλο, ακολουθώντας τους αμφισβητήσιμους κανόνες της σύνθεσης παράγοντας κοινότυπες εικόνες; Γιατί να σπαταλήσετε τη φωτογραφική σας ζωή προσπαθώντας να ευχαριστήσετε κουρασμένους κριτές γκαλερί; Γιατί να μην προσπαθήσετε ν' ανοίξετε τα δικά σας μάτια στον δικό σας κόσμο και να βρείτε τη ζωή και την αλήθεια εκεί; Ή μήπως είναι πολύ αργά;

Από μια διάλεξη του BRUCE DOWNES, συντάκτη και εκδότη των αμερικάνικων περιοδικών "POPULAR PHOTOGRAPHY" και "PHOTOGRAPHY ANNUAL" απ' όπου και μεταφράστηκε από τον Τάσο Καραοθάνη

ex libris.....

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

του ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΠΟΥΖΙΑΝΗ

- Η Τέχνη δεν πρέπει να είναι τέχνη. Τότε μόνο κατορθώνει να γίνεται ΤΕΧΝΗ.
- Είμαι μόνο μία αντένα. Όλα έρχονται από τον αέρα.
- Ο,τι ζωντανό είναι και αληθινό.
- Τι βιάζεσαι; Οι μέρες σου είναι μετρημένες.
- Ανάμεσα απ' το σκοτάδι βγαίνει κανείς στο φως.
- Το χρώμα είναι για μένα ήχος που ακούω τη μουσική του.
- Η ζωγραφική δεν πρέπει να γίνεται εικόνα, πρέπει να απλώνεται σαν το άπειρο.
- Παλαιστής θα 'θελα νά 'μουν γιατί τότε θα 'ξερα πότε είμαι νικητής.

Από το βιβλίο ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟ Χ. ΜΠΑΡΧΦΕΛΝΤ
έκδοση του ΜΟΡΦΟΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
ΑΘΗΝΑ 1989 σε μετάφραση - επιμέλεια ΦΑΙΔΩΝΑ ΜΙΧΟΥ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ 1ο ΤΕΥΧΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Σελ.: 17 Ονομα: Χαλκίδου εβη
Τίτλος: Δον Κιχώτης /1994
Είδος: Εγχρωμη
Διαστάσεις: 21X29

Σελ.: 19 Ονομα: Θανάσης Ράπτης
Χρονιά: 1994
Είδος: Α/Μ
Διαστάσεις: 30X40

Σελ.: 21 Ονομα: Χρήστος Τάσιος
Χρονιά: 1994
Είδος: Α/Μ
Διαστάσεις: 30X40

Σελ.: 23 Ονομα: Ε.Μπαφαλούκα
Χρονιά: 1994
Είδος: Α/Μ
Διαστάσεις: 20X25

Σελ.: 25 Ονομα: Θόδωρος Πιτουράς
Χρονιά: 1994
Είδος: Α/Μ
Διαστάσεις: 20X25

Σελ.: 26 Ονομα: Δ.Αλεξανδροπούλου
Χρονιά: 1994
Είδος: Α/Μ
Διαστάσεις: 30X40

Σελ.: 29 Ονομα: Βίκυ Κοτρικλά
Χρονιά: 1994
Είδος: Α/Μ
Διαστάσεις: 30X40

Οι ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ είναι μία προσπάθεια για προσέγγιση, παρουσίαση και υποστήριξη της Σύγχρονης Δημιουργικής Φωτογραφίας. Μία προσπάθεια για να φέρουμε τη φωτογραφία σ' ένα νέο πλατύτερο κοινό. Να δημιουργήσουμε συστηματικά τους αυριανούς συλλέκτες.

Συναντήστε και σεις τους φίλους της φωτογραφίας. Ενωθείτε μαζί τους. Επωφεληθείτε των παροχών του.

Μία υποστήριξη στους φίλους της φωτογραφίας δίνει τη δυνατότητα:

1. Να θεωρείται κανείς μέλος της ομάδας για ένα χρόνο.
2. Να παίρνει δωρεάν στο σπίτι το περιοδικό ή άλλες εκδόσεις φίλων.
3. Να ενημερώνεται εγκαίρως με προσκλήσεις για εκθέσεις, σεμινάρια, ομιλίες, διαλέξεις και ξεναγήσεις σε εκθέσεις.
4. Να αγοράζει σε πολύ χαμηλή τιμή (10.000 δρχ. η μία) κάποια ή κάποιες από τις φωτογραφίες που παρουσιάζονται σε κάθε τεύχος του περιοδικού, αριθμημένες και υπογεγραμμένες από τον καλλιτέχνη.

ΕΤΗΣΙΟ ΠΟΣΟ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ: 10.000 ΔΡΧ.

ΑΙΤΗΣΗ ΚΑΙ ΔΕΛΤΙΟ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Παρακαλώ θεωρήστε με μέλος των φίλων της ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥ/ΣΗ

ΠΟΛΗΤ.Κ

ΤΗΛ. ΣΠΙΤ.ΕΡΓ.

Τρόπος με τον οποίο αποστέλλω τα χρήματα.

Επιταγή έκδοσης για δρχ.

Τραπεζική επιταγή για δρχ.

Το ποσό αυτό περιλαμβάνει

A. Την ετήσια υποστήριξη των 10.000 δρχ.

B. Το ποσό των για τις φωτογραφίες των σελίδων.....

Οι επιταγές εκδίδονται στο όνομα του Διευθυντή: ΚΑΡΚΑΤΣΕΛΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
και αποστέλλονται στη διεύθυνση: ΚΑΡΑΙΣΚΑΚΗ 9

ΣΥΚΙΕΣ 56626

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Εάν είστε ήδη μέλος σημειώστε τον αριθμό μέλους.

(Για την παραλαβή των έργων και των σχετικών τιμολογίων υπολογίστε μία πιθανή καθυστέρηση μέχρι και ένα μήνα από την ημερομηνία παραλαβής των παραπάνω ποσών)

Σ. ΔΑΜΙΑΝΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 43 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. 031/231244 FAX 222087

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ
Studio
FLASCH

κανα φωτ

ΒΑΣ. ΚΑΜΠΑ & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΑΣ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 19 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
ΤΗΛ. 270.813 - 231.693

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΣΑΛΠΕΑΣ

ΣΑΛΠΕΑΣ Α.Ε. - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ
Π.Π. ΓΕΡΜΑΝΟΥ 17 ☎ 297 031 - Π. ΜΕΛΑ 31 ☎ 284 705

Ο προσωπικός σας αγγελοφορος

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 16 - 546 23 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. 031/234 443, 231 468, 230 692 - FAX 230 692